

O TEM, CO JOŽ LETA NĚNI

Jož je temo halda roku,
dež se záři s řijnem sčochle,
béval postrach mladých kloku
deň, kde každé začal trochlet.

Republika chlapce volá,
ke splnění povinnosti.
Rázem bude hlava holá,
byt a strava bez starosti.

Aji já sem ten deň zažel,
vekonal sem cesto dlóhó,
e dež sem se před tém snažel,
abech dostal knížko modró.

S ostatnima máničkama
postával sem o kasáren,
poselněné rumičkama
nakonec sem řekl : „Ámen!“

Mazáce nás převitale,
každé generál bel pravé,
hroznó přčo z teho měle,
jak sme měle holy hlave.

Néhorši bel prvni měsíc,
ale pak sme si jož zvekle,
žďémale sme pot si z čepic,
nekdo klidné, nekdo steklé.

Za pul roko se z nás stale
vojáce jak krásny panne.
Pěkně sme pochodovala,
každé jako malované.

Po dvóch dlóhých letech drilo,
cvičení a odřikáni,
spichale sme do civilo,
do novyho zaměstnání.

Dneská jož je jiná doba,
chlapci mužó doma sedět,
a to, co je sela hrobá,
jož nemužó vubec věděť.

Do deseti hodin chrápó.
Práca? To si děláš přčo!
Povinnosti těžko chápó,
misto mozko v hlavě hrčo.

Ti neznajó staró éro,
celé deň si doma kešó,
čočijó do komputéro
a k temo si hrajó s mešó.

Rozdile só evidentni,
hledale sme cesto rájem.
Dnes só mladi korpulentni
a nemajó o nic zájem.

Na vojno sme nadávale,
bele sme jak héno vrabcu,
bela hrozně dlóhá, ale
odělala chlape z chlapcu!

O TEM, CO SE MNĚ LÉBI A CO MÁM RÁD

Pořade naše Hanácké ambasáde s názvem „Přendíte si splknót“ bévají tématicke koncipovany. Náš atašé Zdenek Brané decky vemesli nejaky dany téma a já se pokosim na toto téma zplodit nejako slohovko. Na Ambasádě v březno belo dany téma „Co se nám lébi, to máme rádi“. A tož tade je okázka, jak sem si s tématem poradil:

O tem, co se mně lébi, bech mohl vekládat cely hodine. Ale meslim, že za pár minot be Vás to přestalo bavit, proto sem se rozhodl, že odělám jakése přehled věci, kery mám rád. Jak ovidíte, so rozené systematik a je mě toř až škoda. Měl bech bet neked ve skladě a třidět nejaky zboží. Mosim Vás eště opozornit, že ten seznam néni kompletni a vim, že hned po tem, jak Vám ho tořká vejevím, bodo vědět, co sem tam eště dat měl a nedal. A tož teda:

Lébijó se mně knížke – ale jenom nekery. Hlavně te pro děcka a eště dostatečně stary (možná vite, že so knihkopec).

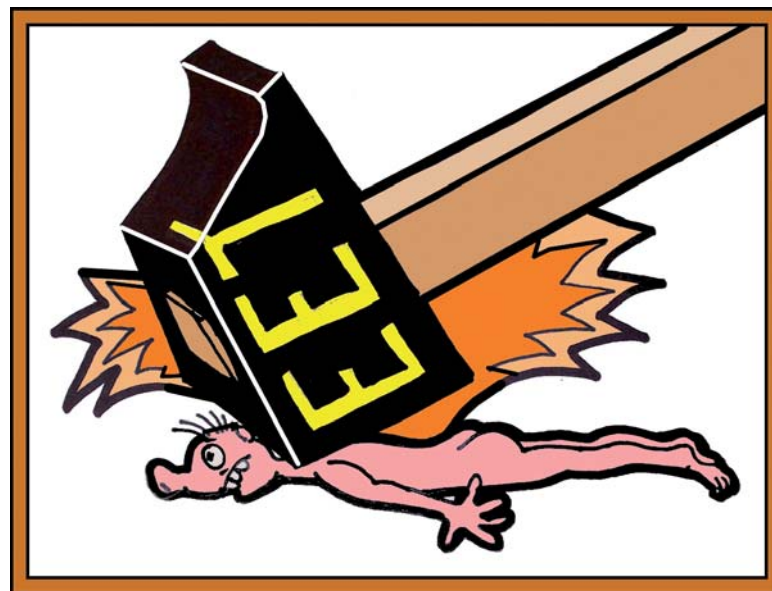
Lébi se mně na tech starých knížkách ta patina a take řemeslny zpracování.

Lébijó se mně knížni ilustrace, protože to znamená, že to knížko kdose čtl a snažel se jo pochopit.

Lébi se mně dobré film, nezáleži na tem, jaké je provenience, ale na tem, jaky ve mně vevolá vnitřni nebo e vñěši reakce.

Lébi se mně film české, ale né kdejaké. Posledni dobó só e te naše česky filme spiš americky. Dobré české film bévá tak trocho bílá vrana.

Lébijó se mně česky komedie, ale te posledni jož nésó tak vtipny. Přepadá mně, že všecek vtip zvostal v osmdesátých, možná v prvni pulce devadesátých let, kde sme se mohle zasmát společnymo nepřítelovi. Dnes takovyho společnyho nepřitele nemáme, kromě vlastní hlóposti, a temo se smát nedá.

Lébijó se mně ale e filme americky, ale take né kdejaky. So romantik, takže mám rád sci-fi a to obzvlášť takovy, kde só astronauti, keři řešijó zapeklety probléme s nejakém šlendrijánem na své kosmické lodi.

Lébijó se mně ale e nekery sci-fi, kery obsahojó moře speciálních efektu. Je to aspoň velkolepá podivaná, dež jož ti herci netošijó, o čem hrajó.

Lébi se mně jaro, dež jož je troško teplěš. To vetahno picygl a hned napoprvi zkóšim vejjet na Pindo, abech zjistil, jak moc sem přes zemo nakesal.

Lébi se mně, že je to každém rokem lepší a lepší, protože se jož na Pindo ani moc nezadýchám.

Lébi se mně, že manželka na mě na kopco ani moc nemosi čekat, e dež má elektrokolo a tém pádem je o dost rychléši a miň spoceníši než já.

Lébijó se mně babe, ale né kdekery. Posledni leta potkávám samó oměló hmoto a málo skotečné přirode. Moje manželka je přírodnina.

Lébi se mně Gábina Kókalová, e dež jož néni Sókalová. Ale nesmi promlovit, to se mně pak lébi take, ale miň. Muže ale otěkat na lyžich a bóchat flentó do terču. A nevadi mně ani, dež ten biatlón vehraje a lóbe jakyhose Kókala.

Lébi se mně rajská máčka, plněné paprikové losk, bramborové salát, svičková, ozeny maso, dobrá tlačěnka, zakesané jogurtové nápoj s přechoťó jahod, ruské boršč, česnečka, dršťková polivka a nekde e kropičná kaša.

Lébi se mně eště moc a moc věci a všecke mám rád.

Nekery věce se mně nelébijó a to só zhroba teto:

Falešni ledi, odavači, dacani, keři omijó zneožet a veožet keho-koliv, globalizace, Donald Babiš a jeho EET, televizni kriminálke a vubec všecko, čeho je přes moc, chetry telefóne, televize a hodinke, protože si nechco přepostit, že só chetřěši než já, nelébi se mně, že e dež mám do duchodo celkem blizko, asi o ně nikdá nepožádám, protože bode bidné a mohl bech skončet pod mostem, nelibijó se mně nizky plate nekeréch povolání, naopak se mně nelibi, jak kdejaké cegán, keré v ževotě nedělal, dostává dávke nekolekanásobně vešši, než má plat člověk, keré celé ževot poctivě maká, nelibi se mně, že na postiženy děcka se sbirajó vrške z petflašek, abe si přelepšele na léčení, ale na přestěhovalce z Afrike a na pséke z ótolku je peněz dost, dál se mně nelébi....no, belo be teho eště moc, tak dodržim svy slovo, kery sem Vám dal na začátke tohoto vekládání.

Zkrátka věce, kery se mně nelibijó, tož te doopravde rád nemám. No ale kromě teho, že o tem mužo napsat slohovko, s tém nic odělat neomim. Ledaže bech se menoval nejak ináč. Třeba Kristus...

JAK NEBET SAMI NA SVĚTĚ

Dež mě požádale, abech sem zase napsal nejakó to aktu-
alito, trocho sem se šprajcoval. Nechco se michat ani do politike
ani do ničeho inyho, čemo moc nerozomim. Potom be totiž
každé muj článek nebo óvaha mohle veznět tak, že se do všec-
kyho pleto, e dež o tem nic nevim. To bech nechtěl. Moje parke-
ta je sem tam napsat nejaké fejetónek, če srandovni historko
ze ževota – nélepše z myho vlastniho, protože o teho sem bel
a temo hovim. No ale dež sem se dneská chvilenko dival na te-
levizní zpráve, neodolal sem, abech se Vám, mili čtenáři, tak
trocho nesvěřel s věcó, kerá mě dost trápi, a o keré si meslim,
že není dobrá. Ostatně mám dojem – vlastně v to dófám! – že
na tem budete podobně e Ve. O co de?

Mám moc nebezpečné dojem, že sme přestale žet v normál-
nim svobodnym státě. Celó dobo po té Sametové revoloce,
keré sem bel take óčastníkem, sem si meslel, jak je krásny,
že sme se dočkale demokracie, svobode a volnosti. Šak za to
sme zvonile klíčkama, kvule temo nám mrzle nohe na námě-
stich. Abe sme bele skotečně svobodni, mohle projevit svy ná-
zore, dělat, co nás névic bavi, třeba e trocho cestovat a do-
čkat se tak dustojnyho žeti. Pomino včel všecke te zklamáni,
keréch sem se (a nebel sem sám) mosel dočkat. Všecke te svi-
ňárne hochštapleru, keři zneožele situace v mladé a nezkoše-
né demokracii a to našo zemičko okradle a zbidačele, jak mo-

hle, vetunelovale kde co, zpusobile, že je dnes tolik koropce e
v tech néveššich sférách, že není skoro žádná vemáhatelnoš
ledských práv, že okolnosti nahrávajó jenom lumpum, zlo-
dějum a vrahum a s drzém čelem se dosáhne všeckyho, dež
v tem jeden omi chodit. Přežel sem e to, že část obevatelstva
je nepřezpusobivá. To totiž není žádná pravda! Ona se nao-
pak omi přezpusobit až moc a zneoževá každé, beť jenom ma-
linké škvirke v zákonech. Člověk se tak nejak přezpusobi. Je-
nomže se okazoje, že ten náš stát má čím dál větší potrebo fi-
nanci. Ani né tak na svy fungování, jak spiš na plate všeleja-
kých óředniku, keři só oměle vetvořeni na kdejakó paskřevi-
no. No a zničehož nic není na duchode, na školstvi, na ódrž-
bo sélnic a podobně. Névic ze všeckyho není na dustojny žeti
občanu, keři só nejakém zpusobem postiženi. Na děcka s au-
tismem a inéma nemocema se sbirajó vrške z petflašek, abe
z teho te děti měle celkem prd (Pozor, to je moja zkošenoš,
já sem takle sbiral vrške rok!) a na drohé straně se dostáva-
jó dotace v řádech miliónu na to, abe mohlo pár žab přeská-
kat dálnico. Tech šlendriánu je strašně moc a tento článek
be mosel bet stokrát tak dlóhé, abech do něho dostal všecko,
co mě štve, ale co sem dnes slešel v televize, to mě jož dosta-
lo. Představte si, že naši představiteli schválele, abeste odale
třeba e svyho sóseďa, že špatně topí! Ja – chápo, že topit se
má správně, často a ekologicke. Chápo, že ze serovyho dřeva
vzduch moc česté nebode, ale proboha ževyho, kde to sme, že
máme jit, zapnót internet a na zvláštni stránce pěkně anone-

mně takovyho topiča prásknót? Nebelo be lepší, debe třeba městšti strážnici namisto vesedáváni na složebnách zdvihle zadke a prošle se po obce? Šak oni só od teho, abe nás kontrolovale a omirňovale. Oni só nama placeni za to, abe zajisti le pořádek a s takovém špatném topičem zatočele svéma prostředkama. Proč máme za ně dělat me? Copak nemáme své práce dost? Začalo to před krátkém časem, dež ministr Babiš prosadil to elektronickó evidenco tržeb. Take bel vetvořené takové odavačské web. A během pár dni tam belo kolek tisíc odáni na chodáke hospodsky, keři možná jenom nekde odělale chebo v klepnóti do počítače. Je take možny, že nekeři takové web pooževajó ke své malé pomstě. Prostě zdá se mně, že takovy praktike – abe jeden žaloval na drohyho, e dež z teho nic mět nebode, kromě praseči radosti, že obléžel – nésó dobry. Vracime se tém óplně klidně do času né jenom před to Sametovó revoluco, ale eště mnohem dál do historie. Ve starši možná pamatojete, jak to belo v padesátých letech a před tém třeba za válke, šak Javořéčko je tém příkladem néstrašněšim, kde to až muže dojit, dež ledi odávaji jeden drohyho. To bodem s klidem nechávat sebó manipulovat, jenom jak si kdose kdese spomene? Ešle ja, tož nestojime za nic, to mně promiňte. Já ale nechco žet v zemi, kde só všeci potencionálnima polecajtama. Vě ja? Ono je moc pěkný, dež zjistite, že na tem světě néste sami, že se o Vás nekdo zajimá, ale zrovna tento zpusob zdá se mně – jak říká klasik – dost nešťastné.

Já vim, mužete říct, že na takovó kritiko so za a) moc mladé (55 let néni žádně věk – to je jasny), nebo za b) neerudované (to skotečně so, ale pišo o tem, co mě štve, tož dež tak mně to vesvětlete ináč) nebo za c) blbé (a to so asi take, protože se muže klidně stat, že nekdo pude a v nélepšim přepadě mě odá za neco, co sem ani neprovedl).

A tož pokud ste to dočtle až sem, smekám před Vama čepico. Ale právě Vás se včel ptám: „Co s tém? Změnime to? A chceme to změnit?“

Napište mně, v redakce Vám na mě dajó e-mail, ešle bodete chtět. Je e možny, že Vaše názore vendó v nekerym čísle Hanáckých novin – to já sice zatim neslebojo, ale možny je všecko.

JARNI OČESTA

Zas je to jaro a slonečko sviti,
zema se stěhoje po velkym táni,
na lóčkách, v přikopkách je prvni kviti,
slešet je ptáčku křek a větru vláni.

Pryč só jož vánoce, te zemni svátke,
čeká nás velká noc magickéh sel,
a mymo tělo zas chebijó látke,
měl bech je doplnit, a to hned včel.

So celé rozkedlé po zemnim klido,
dež mám jit do schođu, tož pěkně fonim,
jak stópno k zrcadlo, vidim to bido,
nad sebó, věřte mně, slzečke ronim.

Břoch mám jak pivni džbán, no to je krásny,
celé so přehrblé, bolest mám v zádech,
svalstvo je ochably, a je mně jasny,
že moja pokožka má šedé nádech.

Eště, že v dědině záchrano máme,
a tó je tetina Navrátilova,
něni to, pámbu chraň, prototyp dáme,
ale pré pomuže, říká má roba.

Moře let zbirá svy belenke v lese,
mastě a tinkture běžně z nich dělá,
každá pré choroba před nů se třese,
všecko, co špatny je, vežene z těla.

Na okno chalópkce nesmělo zaklepo,
a v docho dófám, že nebode doma,
ani sem nestačel skovat se za lepo,
bránka se otvirá, tam stojí ona.

„Tož poď dál, maróde, deš zrovna na oběd,“
skřehotá tetina jak Baba Jaga,
„viš co? Nic neříké, vidim to na tobě,
seš celé nafóklé, pomužo ráda.“

A než sem stačel říct, co že mně chebi,
jož mně to rovnala na stul jak divá.
„Toto je na kriv a toť je tuk rebi,
teho dé jeden dil, dva dile piva.“

